

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

4. juni 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2002/65/EF – kreditaftale indgået ved fjernsalg – fortrydelsesret – følger – artikel 7, stk. 4 – tilbagebetaling af modtagne ydelser – betaling af erstatning for værdi af anvendelse – leverandørens forpligtelse – udelukket«

I sag C-301/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Landgericht Bonn (den regionale ret i første instans i Bonn, Tyskland) ved afgørelse af 17. april 2018, indgået til Domstolen den 4. maj 2018, i sagen

Thomas Leonhard

mod

DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Safjan (refererende dommer), og dommerne L. Bay Larsen og N. Jääskinen,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Thomas Leonhard ved Rechtsanwältin C. Köhler,
- DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG, ved Rechtsanwalt A. Menkel,
- den tyske regering først ved T. Henze, M. Hellmann og E. Lankenau, derefter ved de to sidstnævnte og J. Möller, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved F. Erlbacher og C. Valero, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 7, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT 2002, L 271, s. 16).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Thomas Leonhard og DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG (herefter »DSL-Bank«) vedrørende Thomas Leonhards udøvelse af fortrydelsesretten angående en kreditaftale indgået mellem disse parter.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 1., 3., 13. og 14. betragtning til direktiv 2002/65 har følgende ordlyd:
  - »(1) Der bør i forbindelse med gennemførelsen af målene for det indre marked vedtages foranstaltninger med henblik på dets gradvise konsolidering, og disse foranstaltninger skal [bl.a.] bidrage til virkeliggørelsen af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i overensstemmelse med [artikel 95 EF og 153 EF].
  - [...]
  - (3) [...] Valgfrihed er en væsentlig rettighed for forbrugerne, og for at sikre valgfriheden er det påkrævet med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau for at sikre øget tillid blandt forbrugerne til fjernsalg.
  - [...]
  - (13) Der bør i nærværende direktiv fastsættes et højt forbrugerbeskyttelsesniveau med henblik på at sikre den frie bevægelighed for finansielle tjenesteydelser. Medlemsstaterne bør ikke inden for de områder, som harmoniseres med direktivet, kunne vedtage andre bestemmelser end dem, der er fastlagt heri, medmindre andet er udtrykkeligt fastsat i dette direktiv.
  - (14) Dette direktiv omfatter alle finansielle tjenesteydelser, som kan være genstand for fjernsalg. Visse finansielle tjenesteydelser er imidlertid reguleret ved specifikke fællesskabsbestemmelser, der fortsat finder anvendelse på de pågældende finansielle tjenesteydelser. Det er imidlertid hensigtsmæssigt at fastsætte principper for fjernsalg af sådanne tjenesteydelser.«
- 4 Direktivets artikel 1, som har overskriften »Formål og anvendelsesområde«, bestemmer i stk. 1 følgende:

»Formålet med dette direktiv er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne.«

5 Direktivets artikel 2 med overskriften »Definitioner« bestemmer som følger:

»I dette direktiv forstås ved:

- a) »fjernsalgsaftale«: enhver aftale om finansielle tjenesteydelser mellem en leverandør og en forbruger, der er indgået under anvendelse af et system til fjernsalg eller fjernlevering af tjenesteydelser drevet af leverandøren, som for den pågældende aftales vedkommende udelukkende anvender en eller flere former for fjernkommunikationsteknik frem til og i forbindelse med selve indgåelsen af aftalen
- b) »finansiel tjenesteydelse«: enhver tjeneste, der har karakter af bank-, kredit-, forsikrings-, individuel pensions-, investerings- eller betalingstjenesteydelse
- c) »leverandør«: enhver fysisk eller juridisk person, offentlig eller privat, der som led i sin erhvervsmæssige virksomhed efter aftale leverer tjenesteydelser, som er genstand for fjernsalgsaftaler
- d) »forbruger«: enhver fysisk person, som i forbindelse med fjernsalgsaftaler ikke handler som led i sin erhvervsmæssige virksomhed

[...]«

6 Samme direktivs artikel 3, som har overskriften »Oplysninger til forbrugeren inden indgåelse af fjernsalgsaftalen«, har i stk. 1 følgende ordlyd:

»Forbrugeren skal, i god tid inden han forpligtes af en fjernsalgsaftale eller et tilbud, have følgende oplysninger om

[...]

3) fjernsalgsaftalen

- a) hvorvidt der er fortrydelsesret i overensstemmelse med artikel 6, og, hvis dette er tilfældet, dens varighed samt betingelserne for at gøre den gældende, herunder oplysninger om det beløb, som forbrugeren kan afkræves på grundlag af artikel 7, stk. 1, og om konsekvenserne af ikke at udøve denne ret

[...]«

7 Artikel 6 i direktiv 2002/65, der har overskriften »Fortrydelsesret«, har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne påser, at forbrugeren har en frist på 14 kalenderdage til at fortryde aftalen uden at skulle betale bod og uden at skulle angive sine grunde. [...]

Den periode, hvor denne fortrydelsesret kan udøves, løber fra

- den dag, hvor fjernsalgsaftalen er indgået, [...] eller
- den dag, hvor forbrugeren modtager aftalevilkårene og oplysningerne i henhold til artikel 5, stk. 1 eller 2, hvis dette tidspunkt er senere end det i første led nævnte.

[...]

2. Fortrydelsesretten finder ikke anvendelse på

[...]

c) aftaler, som efter forbrugernes udtrykkelige ønske er blevet helt opfyldt af begge parter, inden forbrugeren udøver sin fortrydelsesret.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at fortrydelsesretten ikke finder anvendelse på

a) en kredit, som primært skal muliggøre erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til en grund eller en opført eller projekteret bygning eller muliggøre reovering eller forbedring af en bygning, eller

b) en kredit, som er sikret ved pant i fast ejendom eller en rettighed relateret til fast ejendom, eller

[...]

6. Hvis forbrugeren udøver sin fortrydelsesret, skal han inden den relevante frists udløb meddele leverandøren dette efter de anvisninger, han har modtaget i medfør af artikel 3, stk. 1, nr. 3), litra d), på en måde, som har beviskraft i henhold til national lov. Fristen anses for overholdt, hvis meddelelsen, når den foreligger på papir eller et andet varigt medium, som modtageren har adgang til, er afsendt inden fristens udløb.

[...]«

8 Direktivets artikel 7 med overskriften »Betaling af ydelser leveret inden udøvelsen af fortrydelsesretten« bestemmer således:

»1. Når en forbruger udøver sin fortrydelsesret i henhold til artikel 6, stk. 1, kan han kun pålægges uden unødigt ophold at betale for den tjenesteydelse, som leverandøren faktisk har leveret i henhold til fjernsalgsaftalen. Opfyldelse af kontrakten kan først påbegyndes, når forbrugeren har givet sit tilsagn.
[...]

[...]

3. Leverandøren må ikke afkræve forbrugeren nogen form for betaling i henhold til stk. 1, medmindre han kan godtgøre, at forbrugeren i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, nr. 3), litra a), på behørig vis er blevet oplyst om det beløb, som skal betales. Leverandøren kan dog under ingen omstændigheder kræve denne betaling, hvis han har påbegyndt opfyldelsen af aftalen inden fortrydelsesfristens udløb i henhold til artikel 6, stk. 1, uden at forbrugeren har anmodet herom.

4. Leverandøren refunderer snarest muligt og senest i løbet af 30 kalenderdage forbrugeren ethvert beløb, som han måtte have modtaget af denne i forbindelse med indgåelsen af fjernsalgsaftalen, med undtagelse af det i stk. 1 omhandlede beløb. Denne frist løber fra den dag, hvor leverandøren modtager meddelelsen om fortrydelse.

5. Forbrugeren leverer snarest muligt og senest i løbet af 30 kalenderdage ethvert beløb og/eller ethvert formuegode, som han måtte have modtaget af leverandøren, tilbage til denne. [...]«

Tysk ret

- 9 § 312b i Bürgerliches Gesetzbuch (den civile lovbog) (herefter »BGB«) bestemte følgende i stk. 1 i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen:

»»Fjernsalgsaftaler« er enhver aftale om levering af varer eller udførelse af tjenesteydelser, herunder finansielle tjenesteydelser mellem en leverandør og en forbruger, der er indgået udelukkende under anvendelse af fjernkommunikationsteknik, medmindre aftalen ikke indgås i et system til fjernsalg eller fjernlevering af tjenesteydelser. Finansielle tjenesteydelser som omhandlet i første punktum er banktjenesteydelser samt tjenester i forbindelse med kreditydelse, forsikring, individuel pension, investering eller betaling.«

- 10 BGB's § 312d er affattet således:

»1. I forbindelse med fjernsalgsaftaler har forbrugeren fortrydelsesret i henhold til § 355. [...]

2. Uanset § 355, stk. 2, første punktum, begynder fortrydelsesfristen ikke at løbe før opfyldelsen af oplysningsforpligtelserne i henhold til § 312c, stk. 2, [...] og for tjenesteydelser ikke før dagen for aftaleindgåelsen.

3. I forbindelse med tjenesteydelser bortfalder fortrydelsesretten også i følgende tilfælde:

- 1) i forbindelse med finansielle tjenesteydelser, når kontrakten efter forbrugers udtrykkelige ønske er blevet helt opfyldt af begge parter, inden forbrugeren udøver sin fortrydelsesret [...]

[...]

5. Fortrydelsesretten består desuden ikke i forbindelse med fjernsalgsaftaler, hvor forbrugeren allerede på grundlag af §§ 495 og 499-507 har en fortrydelses- eller returret i henhold til §§ 355 eller 356. I forbindelse med sådanne aftaler gælder stk. 2 tilsvarende.

6. Uanset BGB's § 357, stk. 1, skal forbrugeren i forbindelse med fjernsalgsaftaler om finansielle tjenesteydelser kun yde værdierstatning for den ydede tjenesteydelse efter bestemmelserne om lovmæssig fortrydelse, såfremt forbrugeren blev oplyst om denne retsvirkning, før denne afgav sin aftaleerklæring, og såfremt forbrugeren udtrykkeligt har accepteret, at den erhvervsdrivende påbegynder udførelsen af tjenesteydelsen, før fortrydelsesfristen er udløbet.«

- 11 BGB's § 346 har følgende ordlyd:

»1. Såfremt en af aftalens parter har forbeholdt sig eller ifølge loven har ret til at opsige aftalen, skal de modtagne ydelser i tilfælde af opsigelse leveres tilbage og værdien af anvendelsen udleveres.

2. I stedet for returnering eller udlevering skal skyldneren betale værdierstatning, såfremt

- 1) returnering eller udlevering er udelukket ifølge det opnåedes natur [...]

Såfremt der i aftalen er fastsat en modydelse, skal denne lægges til grund ved beregningen af værdierstatningen; såfremt der skal ydes værdierstatning for brugsfordelen ved et lån, kan det dokumenteres, at værdien af brugsfordelen var lavere.«

12 BGB's § 355 bestemmer i stk. 3 som følger:

»Fortrydelsesretten bortfalder senest seks måneder efter aftalens indgåelse. Ved levering af varer begynder fristen ikke før den dag, hvor de ankommer til modtageren. Uanset første punktum bortfalder fortrydelsesretten ikke, hvis forbrugeren ikke er blevet oplyst korrekt om sin fortrydelsesret, i forbindelse med fjernsalgsaftaler om finansielle tjenesteydelser endvidere ikke, hvis leverandøren ikke har opfyldt sin meddelelsespligt i henhold til § 312c, stk. 2, nr. 1, korrekt.«

13 BGB's § 495 har følgende ordlyd i stk. 1:

»I forbindelse med forbrugerkreditaftaler har forbrugeren fortrydelsesret i henhold til § 355.«

14 Verordnung über Informations- und Nachweispflichten nach bürgerlichem Recht (bekendtgørelse om oplysnings- og dokumentationsforpligtelser i henhold til civilretten) fastsatte i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, de oplysningsforpligtelser, som den erhvervsdrivende skal overholde, når vedkommende indgår bl.a. fjernsalgsaftaler med en forbruger, og bekendtgørelsen fastsætter reglerne for kreditinstitutternes oplysningspligt i forhold til låntagerne.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

15 I november 2005 indgik Thomas Leonhard som forbruger to kreditaftaler med DSL-Bank, der er et kreditinstitut, med henblik på at finansiere erhvervsdelen af to lejligheder (herefter »de omhandlede aftaler«).

16 De omhandlede aftaler blev indgået på følgende måde.

17 Den 10. november 2005 overgav DSL-Bank to dokumenter til Thomas Leonhard, benævnt »låneaftale«, som indeholdt oplysninger om fortrydelsesretten. Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, gengav disse oplysninger ikke ordlyden af de gældende tyske bestemmelser, og den kunne således ikke indrømmes den uafkræftelige formodning om lovlighed, som gælder for den oplysningsmodel, der fremgår af bekendtgørelsen om oplysnings- og dokumentationsforpligtelser i henhold til civilretten i den udgave, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen.

18 Thomas Leonhard underskrev de nævnte dokumenter den 11. november 2005 og sendte dem til DSL-Bank. Herefter stillede Thomas Leonhard den aftalte sikkerhed, navnlig blev der stillet pant i den finansierede faste ejendom. DSL Bank udbetalte på hans anmodning det lånte beløb.

19 Efter hver måned at have betalt alle renterne på det ydede lån meddelte Thomas Leonhard ved skrivelse af 14. november 2015 DSL-Bank, at han ønskede at fortryde de omhandlede aftaler. Til støtte for denne meddelelse anførte han, at de oplysninger om fortrydelsesretten, som han var blevet givet som led i indgåelsen af disse aftaler, ikke var i overensstemmelse med national lovgivning. Hvad angår de fremtidige rentebetalinger, som han ville foretage, anførte Thomas Leonhard, at disse betalinger ikke kunne sidestilles med en anerkendelse af hans forpligtelser i henhold til de omhandlede aftaler, og at han forbeholdt sig ret til at anmode DSL-Bank om at refundere disse betalinger.

20 Eftersom DSL-Bank afviste at anerkende, at Thomas Leonhard gyldigt havde fortrudt de omhandlede aftaler, har han anlagt sag for Landgericht Bonn (den regionale ret i første instans i Bonn, Tyskland) med påstand om, at det fastslås, at fortrydelsen var gyldig, og at DSL-Bank tilpligtes at betale erstatning for værdien af anvendelsen af de renter, som han havde betalt til DSL-Bank inden fortrydelsen.

- 21 Ifølge den forelæggende ret skal de omhandlede aftaler kvalificeres som »fjernsalgsaftaler« som omhandlet i BGB's artikel 312b, og bestemmelserne vedrørende fortrydelsesretten i fjernsalgsaftaler finder i medfør af national retspraksis i princippet ligeledes anvendelse på aftaler om lån i fast ejendom.
- 22 Det er den forelæggende rets opfattelse, at for så vidt som de oplysninger om fortrydelsesretten, der er indeholdt i de dokumenter, der er nævnt i nærværende doms præmis 17, ikke var i overensstemmelse med national lovgivning, skal det medgives, at Thomas Leonhard gyldigt fortrød de omhandlede aftaler.
- 23 Hvad angår konsekvenserne af denne fortrydelse har denne ret anført, at det følger af BGB's § 346, stk. 1, og § 346, stk. 2, første punktum, nr. 1, at låntager er forpligtet til at tilbagebetale det lånte beløb og værdien af anvendelsen heraf til långiver, hvis størrelse i medfør af BGB's § 346, stk. 2, andet punktum, i princippet svarer til de renter, der er fastsat i den aftale, der er indgået af parterne. Hvad angår långiver er denne forpligtet til at betale låntager ikke alene det modtagne beløb, men ligeledes værdien af anvendelsen af dette beløb.
- 24 Den forelæggende ret har tilføjet, at det hvad angår fjernsalgsaftaler om levering af finansielle tjenesteydelser følger af BGB's § 312d, stk. 6, at forbrugeren kun er forpligtet til at betale en kompensation for den ydede tjeneste, hvis denne er blevet oplyst om denne følge, inden denne indgik aftalen, og såfremt forbrugeren udtrykkeligt har accepteret, at den erhvervsdrivende påbegynder udførelsen af tjenesteydelsen, før fortrydelsesfristen er udløbet. Det er desuden den forelæggende rets opfattelse, at der kan lægges en sådan fortolkning af national lovgivning til grund, hvorefter forbrugeren altid har ret til erstatning for værdien af anvendelse i henhold til BGB's § 346, stk. 2, første punktum, nr. 1. I dette tilfælde opnår den låntagende forbruger ikke alene tilbagebetaling af den afbetalte hovedstol og af de renter, som er betalt til långiveren, men har ligeledes ret til en kompensation for værdien af anvendelse.
- 25 Ifølge den forelæggende ret er artikel 7 i direktiv 2002/65 imidlertid til hinder for, at låntager afkræver långiveren en sådan erstatning for værdien af anvendelse, idet dette direktiv har foretaget en fuldstændig harmonisering af medlemsstaternes lovgivning i denne henseende.
- 26 På denne baggrund har Landgericht Bonn (den regionale ret i første instans i Bonn) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Skal artikel 7, stk. 4, i direktiv [2002/65] fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som efter erklæret fortrydelse af en ved fjernsalg indgået forbrugerkreditaftale fastsætter, at udbyderen ud over det beløb, som han har modtaget af forbrugeren i henhold til fjernsalgsaftalen, også skal betale forbrugeren erstatning for værdien af anvendelsen af dette beløb?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 27 Ved Domstolens præsidents afgørelse af 4. december 2018 blev nærværende sag udsat til efter afsigelsen af dom af 11. september 2019, Romano (C-143/18, EU:C:2019:701).
- 28 Domstolens Justitskontor har meddelt den forelæggende ret denne dom.
- 29 Ved skrivelse af 25. september 2019, som er indgået til Domstolen den 1. oktober 2019, har den forelæggende ret som svar på Domstolens spørgsmål til denne meddelt, at den opretholdt sin anmodning om præjudiciel afgørelse, for så vidt som Domstolen i dom af 11. september 2019, Romano (C-143/18, EU:C:2019:701), ikke besvarede det tredje præjudicielle spørgsmål, som er identisk med det eneste præjudicielle spørgsmål, der er blevet fremsat i nærværende sag.

Om det præjudicielle spørgsmål

- 30 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 7, stk. 4, i direktiv 2002/65 skal fortolkes således, at en forbruger, når vedkommende udøver sin fortrydelsesret vedrørende en forbrugerkreditaftale, der ved fjernsalg er indgået med en leverandør, med forbehold for de beløb, som vedkommende selv skal betale leverandøren på de betingelser, der er omhandlet i dette direktivs artikel 7, stk. 1 og 3, har ret til fra denne leverandør at få refunderet den hovedstol og de renter, der er betalt til gennemførelse af denne aftale, men ikke til erstatning for værdien af anvendelse af denne hovedstol og af disse renter.
- 31 Den forelæggende ret har indledningsvis konstateret, at en låntagende forbruger, der har fortrudt en aftale indgået med en leverandør, i henhold til den nationale lovgivning, der er nævnt i nærværende doms præmis 24, har ret til ikke alene at få refunderet den afbetalte hovedstol og de renter, der er betalt til denne långiver, men ligeledes til en kompensation for værdien af anvendelse heraf.
- 32 Det skal i denne forbindelse, som det fremgår af artikel 7, stk. 4, i direktiv 2002/65, bemærkes, at når forbrugeren beslutter at udøve sin fortrydelsesret vedrørende en ved fjernsalg indgået kreditaftale, er leverandøren forpligtet til at refundere forbrugeren ethvert beløb, som han måtte have modtaget af denne i forbindelse med indgåelsen af denne aftale, med undtagelse af det i artikel 7, stk. 1, omhandlede beløb, dvs. det beløb, som er modtaget som led i den faktisk leverede finansielle tjenesteydelse, på de betingelser, der er fastsat i direktivets artikel 7, stk. 3.
- 33 Ordlyden af artikel 7, stk. 4, i direktiv 2002/65 er utvetydig og fastsætter en forpligtelse for leverandøren til at refundere forbrugeren ethvert beløb, »som han måtte have modtaget af denne« i forbindelse med indgåelsen af fjernsalgsaftalen, og kun disse beløb.
- 34 Når forbrugeren som gennemførelse af låneaftalen betaler leverandøren hovedstolen med tillæg af renter, skal den tilbagebetaling, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4, i direktiv 2002/65, omfatte de beløb, som forbrugeren har betalt for både hovedstolen og renterne af lånet.
- 35 Hverken artikel 7, stk. 4, i direktiv 2002/65 eller andre bestemmelser heri foreskriver, at leverandøren, såfremt forbrugeren fortryder den aftale, der er indgået med leverandøren, ud over tilbagebetaling af den betalte hovedstol og renter, ligeledes er forpligtet til at betale forbrugeren en erstatning for værdien af anvendelse af de beløb, som leverandøren har modtaget til gennemførelse af den nævnte aftale.
- 36 Det skal i denne henseende bemærkes, at direktiv 2002/65 i henhold til dets artikel 1, stk. 1, sammenholdt med 13. betragtning til direktivet, i princippet har foretaget en fuldstændig harmonisering af de forhold, der er reguleret heraf. Som anført i denne betragtning bør medlemsstaterne ikke inden for de områder, som harmoniseres med direktivet, kunne vedtage andre bestemmelser end dem, der er fastlagt heri, medmindre andet er udtrykkeligt fastsat i dette direktiv (dom af 11.9.2019, Romano, C-143/18, EU:C:2019:701, præmis 34).
- 37 Henset til ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 7, stk. 4, i direktiv 2002/65 skal fortolkes således, at en forbruger, når vedkommende udøver sin fortrydelsesret vedrørende en forbrugerkreditaftale, der ved fjernsalg er indgået med en leverandør, med forbehold for de beløb, som vedkommende selv skal betale leverandøren på de betingelser, der er omhandlet i dette direktivs artikel 7, stk. 1 og 3, har ret til fra denne leverandør at få refunderet den hovedstol og de renter, der er betalt til gennemførelse af denne aftale, men ikke til erstatning for værdien af anvendelse af denne hovedstol og af disse renter.

Sagsomkostninger

- 38 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Artikel 7, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF skal fortolkes således, at en forbruger, når vedkommende udøver sin fortrydelsesret vedrørende en forbrugerkreditaftale, der ved fjernsalg er indgået med en leverandør, med forbehold for de beløb, som vedkommende selv skal betale leverandøren på de betingelser, der er omhandlet i dette direktivs artikel 7, stk. 1 og 3, har ret til fra denne leverandør at få refunderet den hovedstol og de renter, der er betalt til gennemførelse af denne aftale, men ikke til erstatning for værdien af anvendelse af denne hovedstol og af disse renter.

Underskrifter